

[Henry Christensen.]

hersket denne diskussion. Jeg tror, vi har brug for det, og jeg er glad for, at vi nu kan komme et skridt videre. Jeg kunne have ønsket, at vi havde fået dette sat i gang allerede for nogen tid siden.

Peter Nielsen: Det rent tekniske i det foreliggende forslag kan vi fra socialdemokratiet godt tilslutte os, nemlig at der nedsættes et udvalg til undersøgelse af inflationskilderne. Vi synes imidlertid, at selve formuleringen af forslaget til beslutning ikke er absolut heldig.

Det kan ikke nytte noget, man siger, at socialdemokratiet har været surt og tvært, og at vi nu skal hales med til nedsættelse af et sådant udvalg. Vi kunne sådan set sige, at vi har såmænd udvalg og kommissioner nok her i Danmark, og diagnosen kender vi vel efterhånden; det er mere kuren, man skulle beskæftige sig med. Når der bliver hævdet, at vi i afgiftsudvalget ikke har villet drøfte den slags spørgsmål, er det ikke rigtigt. På et givet tidspunkt var udvalget imidlertid ved at udvikle sig til en studiekreds i mere elementær nationaløkonomi, og vi skulle nu engang have de lovforslag, som udvalget var nedsat om, behandlet, selv om jeg erkender, at en diskussion, som man havde den til at begynde med, er fuldkommen på sin plads ved behandling af sådanne forslag.

Som den højtærede økonomiminister har været inde på, er det, der støder os lidt ved formuleringen af det foreliggende forslag, at man absolut skal tage et enkelt forhold, den automatiske indtægtsregulering, frem og pege på det. Nu siger det ærede medlem hr. Henry Christensen: ja men det er, fordi det altid har været tabu at tale om dette, det har været en hellig ko. Jeg ved nu ikke — når det ærede medlem har haft lejlighed til det, så har han da travet rundt med den ko ved en hvilken som helst lejlighed og peget på, at alle ulykker her i Danmark kom, fordi arbejderne fik for meget i løn.

Jeg ved ikke, om man i dag kan sige, om den bryggeriarbejder, der hidtil har arbejdet for 326 kr. om ugen og ofte for de penge har måttet forsørge kone og børn, at det er hans familie, der har levet over evne og er skyld i, at vi har inflation her

i Danmark. Jeg ved heller ikke, om det er tjenestemandslønningernes skyld: om man går i den tro, at det er lønningerne til politibetjente, sygeplejersker, skolelærere, funktionærer og postbude, ja, vi kan for den sags skyld også godt tage folketingsmænd med — om det er disse lønninger, der betyder, at vi lever over evne og har inflation.

Det væsentlige er imidlertid, at vi skal have dette udvalg nedsat og disse undersøgelser i gang.

Nu er det værd at understrege, at vi i Danmark, kan vi sige, altid har haft inflation. Den egentlige årsag hertil er, at det efter krige, hvor samfundsværdierne er blevet udhulet, har været nødvendigt at udhule pengeværdien på samme måde. Det er sket automatisk; det er noget, der også er sket i alle andre lande. Men vi erkender, at der har været lidt mere inflation her i landet end mange andre steder.

Det er ganske klart, at lønmodtageren er først og fremmest interesseret i at få inflationen stoppet. Han ejer sjældent store, faste værdier; han er afhængig af pengene, af lønnen, og når dens værdi svinder meget, er det ganske klart, at det i særlig grad er ham, det går ud over. Han har en beskyttelse i den automatiske dyrtidsregulering, men den kommer jo først, når andre har sikret sig øgede indtægter og dette har afsat sig i prisstigningerne. Det er rigtigt nok, at når han så får dyrtidsregulering, da kan vi få gang i den onde cirkel, men det er i hvert fald ikke lønmodtageren, der sætter den i gang.

Jeg vil også gerne rejse det spørgsmål, om det kunne gavne noget, om vi afskaffede den automatiske lønregulering. Vi har vel det mest rolige arbejdsmarked, noget land har, selv om vi altså må savne bagerne i øjeblikket. Gør vi op, hvor mange tabte arbejdsdage der fremkommer på grund af ulovlige og lovlige strejker, så kommer vi til et meget, meget lille tal. Det har betydning meget for dansk produktion og beskæftigelse, at vi har haft disse rolige forhold på arbejdsmarkedet. Tror man virkelig, at lønmodtagere, tjenestemænd, folk i det private erhvervsliv, funktionærer o. lign. ville opgive den beskyttelse, de har — andre kan nok beskytte sig på anden vis — uden at prøve at beskytte sig på anden måde? Hvis